

Magda s manželom si neďaleko Bratislavy postavili dom. Tamara prišla na prvú oficiálnu návštevu.

„Sme tu šťastní,“ skonštatovala Magda po tom, čo spoločne prešli všetky priestory ich nového domova. „A tu máme druhú detskú,“ otvorila posledné dvere. Bola vymaľovaná pastelovými farbami, na stenách boli obrázky s rozprávkovými motívmi a uprostred izby stála kolíska.

„Nie je to predčasné?“ spýtala sa Tamara.

„A to už prečo?“

„Vraví sa, že ak nechceš zarieknuť zdravý príchod dieťaťa na svet, nemáš kupovať veci dopredu.“

„Somarina,“ hodila rukou Magda. „Poď, pripravila som jednohubky s cesnakovou nátierkou a *môj manžel* urobil limonádu.“

Tamara si, pochopiteľne, všimla, aký dôraz dala jej priateľka na slová *môj manžel*, a zdalo sa jej to milé. Magda si fakt, že je vydatou paňou, doslova vychutnávala. Vtom jej zazvonil mobil.

„Pani doktorka, Adelka zomiera! Zlyháva jej srdiečko! Zomiera! Zomiera!“

Tamara počula, ako žena na druhom konci linky ťažko lapá po dychu.

„Ste to vy, pani Vaneková?“ chcela sa uistiť, že správne identifikovala, kto jej volá.

„Áno, ja. Preboha živého, čo mám robiť?“

„Predovšetkým sa skúste upokojiť,“ Tamara spomalila tempo reči, hlas posadila nižšie, aby na druhej strane dosiahla

rovnakú reakciu, upokojenie, plynulé dýchanie. Pani Vaneková evidentne bola veľmi rozrušená, mohla skolabovať skôr, než prejdú k podstate problému.

„Dýchajte krátko. Nádych, výdych. Krátko a plytko. Nádych, výdych.“

Keď zaregistrovala, že Simona Vaneková počúvla jej inštrukcie, prešla k veci.

„Povedzte mi, kde ste a čo sa deje.“

„Som s Adolkou na Kramároch. Práve ju oživovali. To malé telíčko, celá bola fialová. Je to strašné! Zbláznim sa!“

Tamara vedela, že vnučka Simony Vanekovej sa narodila so srdcovou chybou, ktorá zrejme bola dôsledkom toho, že rodičia boli drogovovo závislí.

„Pani Vaneková, veď sme hovorili o tom, že tú srdcovú chybu možno operovať. Adolku na operáciu pripravovali. Čo sa stalo, operácia sa nepodarila?“

„Nie, nijaká sa nekonala.“

„Ako to?“

„Nemám súhlas jej matky. Už niekoľkokrát to mala prísť podpísať, ale neprišla. Hľadali ju aj policajti, bezvýsledne. Bez jej súhlasu lekári nechcú Adolku operovať, vraj si to nemôžu vziať na zodpovednosť.“

„Na súde ste mali podanú žalobu, aby vám boli priznané rodičovské práva v rozsahu zdravotnej starostlivosti. To pojednávanie ešte nebolo?“ chcela vedieť Tamara.

„Bolo. Policajti ich mali oboch predviesť, ale cestou ušli. Tvrdili, že potrebujú ísť na véciko, a vzali nohy na plecيا. Takže pojednávanie bolo odročené.“

„Pozorne ma teraz počúvajte, pani Vaneková,“ prešla Tamara k riešeniu. „V prípade, že je ohrozený život dieťaťa, nie

je nevyhnutný súhlas rodiča, lekár môže vykonať zákrok, aj operáciu, ak je to potrebné na záchranu života. Rozumeli ste mi?“

„Asi nie.“

„Vraveli ste, že Adelku museli resuscitovať, čiže je priamo ohrozená na živote. Nepotrebuje súhlas jej matky, môžu ju operovať.“

„A ak nebudú chcieť?“

„Choďte priamo za primárom. Lekári majú životy a zdravie zachraňovať, a nie ohrozovať. Ak by neboli ochotní akceptovať, čo som vám povedala, zavolajte mi.“

Magda sledovala rozhovor celá zhrozená.

„Tami, to je strašné, tá pani musí mať príšerný strach.“

„Ty sa tým teraz nezaoberaj,“ snažila sa Tamara zahovoriť smutnú tému.

Magda sa pohladila po brušku. „Nikdy som v Boha neverila, ale teraz sa každý večer modlím, aby moje dieťaťko bolo zdravé. Veríš mi?“

„Samozrejme, že ti verím, robila by som to isté, keby som bola na tvojom mieste.“

„A čo Mehrez?“ začala sa Magda zaujímať o aktuálnu srdcovú záležitosť svojej kamarátky.

„Nič. Mobil má stále vypnutý, už je to týždeň. Premýšľam, že zavolám do hotela, či si bol aspoň vziať veci. Som z toho znepokojená.“

„Znepokojená? Ja by som bola polomŕtva od strachu!“

„Veď to vlastne aj som,“ pripustila Tamara. „Stále čakám, že mi pípne esemeska, že je znovu v dosahu, alebo že sa mi ozve aspoň Hassen.“

„Prečo sa s ním nespojíš?“

„Čo ja viem. Je mi to trápne, naozaj som sa vtedy zachovala ako sprostá koza.“

„Zbytočne to dramatizuješ. Jednoducho si mu len nedala a bodka.“

„Prečo ty všetko vždy zjednodušuješ?“ nepáčilo sa Tamare.

„A prečo ty všetko vždy komplikuješ?“ nedala sa Magda. „Čo svet svetom stojí, muži dobývajú ženy a ženy odolávajú. Tomuto si skrátka odolala. Keď nie je debil, tak to pochopí a bude sa s tebou normálne baviť.“

„Máš pravdu,“ pripustila Tamara. Sadla si na sedačku, na internete našla číslo na recepciu hotela Riu Imperial Marhaba a vyťukala ho. Chvíľu s niekým hovorila, potom zložila.

„No?“ Magda bola nedočkavá.

„Nechápem,“ krútila hlavou Tamara. „Že mi o Mehrezovi nemôžu nič povedať, že ide o zásadu diskrétnosti. Darmo som vysvetľovala, že som jeho priateľka, vraj ak sme bývali oddelene, znamená to, že nie je medzi nami blízky vzťah, a preto mi nemôžu dať žiadne informácie.“

„Mala si si vypýtať toho Hassena.“

„Pokúšala som sa. Údajne je neprítomný, má dovolenku.“

„Tak to je blbé,“ skonštatovala Magda.

„To teda je. A najhoršie je, že mám z toho všetkého fakt zlý pocit.“

„Kašli teraz na to, daj si jednohubky.“

Tamara si jednu vzala, no len čo si ju vložila do úst, naplo ju. „Magda, ja mám z tých nervov totálne roztrasený žalúdok. Nemôžem jesť. Už týždeň, čo som doma, to pociťujem. Možno som niečo zjedla tam, fakt mi nie je dobre.“

„Dáš si aspoň zmrzlinu s horúcim ovocím?“

* * *

Keď Tamara prišla večer domov, cítila sa strašne unavená. Akoby mala sto rokov a plus sto kíl. V kúpeľni sa odličila a pozrela na seba do zrkadla. Pod očami sa jej črtali tmavé kruhy. *Čo sa to so mnou deje? Akoby som bola niekto iný.* Lahla si pred telku, pustila si správy na TF1 a dozvedela sa, že niekoľkí pracovníci Európskeho parlamentu spolu so skupinou humanitárnych pracovníkov sú už niekoľko dní nezvestní, stratili sa počas pracovnej cesty v Líbyi.

Možno je medzi nimi aj Mehrez, možno tam naozaj mali nejaké pracovné stretnutie, vírilo jej hlavou. No čo by to menilo na veci, keby medzi nimi naozaj bol?